

Szakirodalom ajánlása

Molnár V. József: Világ-virág

A természetes műveltség alapjelei, és azok rendszere

című könyve

2005, Örökség Könyvműhely, Budapest

A népi felfogás szerint a világegyetem középpontjában az ember áll. Magához mér mindent, az eget és a földet. Talpa alatt az alsóvilág a holtak birodalma, felette a felső világ, a szellemek világa, és közöttük az ember és más élőlények. A létünk a természet folyamataival létezik. Magunkban hordozzuk az univerzumot. Egyéni életünkben is ez tükröződik. A természet és a benne élő életforma, a környezet és a harmónia a létezés egyik alapeleme.

A természetben élő ember munkarendjét a Nap, a Hold, a Csillagok és az Anyaföld is befolyásolja. Sőt a nép a természet részének tekintette magát, a szülőföldet tisztelte, élete függött tőle, mely eltette és be is fogadta. Az égbolt naptár, iránytű már évezredek óta. A Naphoz igazodott az életük. Nagyanyáink, ősapáink, még tudták, mit miért kell tenni, hogyan is kell élni, olvasni a csillagok járásában, és elmélyülni a mindennapi teendők mellett az élet apró gondjain. Számos népi hiedelmek is kapcsolódnak hozzá.

Vajon hányan tudják, hogy mai deszakralizált világunkban, hogy mi is az az ősi erő, ami manapság még elő-előtör belőlünk, ami nekik természetes és egyértelmű volt?

Mi is ez a nagy titokzatos kincs, ami bennünket magyarokká tesz?

Nem más, mint a hagyományunk és a gazdag motívumaink, amelyek az egész Kárpát-medencét jellemzik, tájegységenként nagyon eltérő, de mégis egységes, különleges képet adó. Jelek ezek, amelyek utat kell, hogy mutassanak nekünk, mert csak így maradhat fenn a nemzetünk. A jelek és jelképek részt vesznek életünkben. Van, aki ismeri ezeket, és van, aki nem. Az ember keresi a harmóniát, vissza-visszatér a természet egyszerűségéhez, és az ősi archetipikus jelekhez.

Vajon miért? A XXI. század embere harmonikusan él-e a természettel, mint ősünk?

A népművészeti jelrendszereink és motívumkincseink mennyire vannak jelen életünkben?

Talán mindenhol ott vannak, csak nem vesszük észre?

Miért nem figyelünk az apró, ősi, tudatalatti jelekre?

Miért nem vigyázunk az éltető forrásunkra, a Földre, a Levegőre, a Vízre?

Nem becsüljük hagyományainkat, nem tiszteljük őseinket, akik meghódították nekünk ezt a kis hazát. Hova tart ez a világ? Az ökológiai lábnyomunk már hatalmas. Pesszimista a jövő, de remélem, változtatni tudunk rajta.

Mit adunk át unokáinknak, ha nem tudjuk, mi egy miskakancsó vagy a szuszék? Mit jelentenek rajta a motívumok? Mi az, hogy természetes és egyszerű, földközeli?

A mai gyerekeknek ez nagyon idegen, de mi vagyunk a felelősek, hogy nem ismertetjük meg velük a világot. Azt a világot, amit szeretni lehet, a szokásainkat, babonáinkat, tradícióinkat. A pedagógusoknak nagy szerepe van a mai ifjúság értékrendszerének kialakulásában, s csak küldetéstudattal lehet harcba szállni az idegen, a nyugatot utánzó, digitális információ centrikus világgal.

Nekünk van múltunk, de a jövőt csak úgy lehet építeni, ha ismerjük és a jelenben élünk.

Ajánlom ezt a könyvet minden tanító pedagógus kollégának, érdemes rendszeresen forgatni, hiszen mindig lehet tölteni belőle.

Madár Helga

vizuális kultúra tanár, fazekasmester

Tassi Földváry Gábor

Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű

Általános Iskola